

Retfærdigheds- og Lejlighedslov. Jeg kan give ham Ret i, at der er nogen Retfærdighed i, at der, naar Ejendommenes Værdi er steget saa stærkt, foretages en Omvurdering, da der ellers bliver en Ulighed mellem de Ejendomme, som vurderes nu, og dem, som er ansatte til Ejendomsskyld i 1909. I Folketinget er det blevet sagt af forskellige Talere, at dette var en ny Skattelov, men jeg vil give den højtærede Finansminister Ret i, at saaledes kan den ikke betegnes. Noget andet er, at Resultatet vil blive højere Skat, og for Skatteyderne er det i og for sig temmelig ligegyldigt, om man kalder det en ny Skattelov eller ikke, naar de alligevel skal betale noget mere end før. Det forekommer mig, at saaledes som Ministeren havde forelagt Lovforslaget, uden at der var Tale om Fradragsregler eller deslige, kunde den Retfærdighed, som den højtærede Minister taler om, at Lovforslaget indeholdt, maaske være sket nok saa godt. Fyldst, hvis man samtidig med den nye Vurdering havde lempet lidt paa Promillen for Ejendomsskylden. Det vilde have været den største Grad af Retfærdighed, om man ogsaa tog noget Hensyn til Faarene, der skal klippes.

Folketinget har imidlertid ikke betragtet Lovforslaget som en Lejlighedslov, idet det har gjort væsentlige Ændringer i det af Ministeren forelagte Lovforslag. Blandt andet har det indført den Bestemmelse, at der skulde være 5-aarige Omvurderinger. Det var ganske sikkert ogsaa den højtærede Finansministers Mening, i alt Fald at der skulde finde en Omvurdering Sted i 1919, og at man saa formodentlig kunde tage under Overvejelse til den Tid, om man vilde fortsætte med 5-aarige Omvurderinger eller vælge en længere eller kortere Periode. Efter de Oplysninger, den ærede sidste Taler (Dalsgaard) gav om Omkostningerne ved og Resultatet af disse Omvurderinger, synes det maaske ikke at være saa meget paa-trængende at faa Omvurdering alt for ofte. Den Bestemmelse, Folketinget her har indført, er maaske derfor af tvivlsom Værd.

Dernæst er der af Folketinget indført en Ændring af Fradragsreglerne. Der har tidligere foreligget et Forslag herom fra Folketinget — saa vidt jeg husker i 1909—10 —, som kom her op i Slutningen af Samlingen og derfor ikke blev ført videre. Da Fradragene deri var større, maatte man forhøje Promillen, og man forhøjede den da fra 1,1 til 1,2, og Mini-

steren forlangte 1,25. Den Gang værgede Ministeren Statskassen meget stærkt, og det er jo ganske rimeligt, at den højtærede Finansminister vil have det Udbytte af Skatten, han kan faa. Nu har man atter indført de samme Fradragsregler, som i 1909 var foreslaede af Folketinget. Det forekommer mig, at naar dette Lovforslag skal kaldes en Lejlighedslov og er fremkommet paa den Maade, det er, nemlig alene, kan man gerne sige, paa Grund af Stigningen i Ejendommenes Værdi, skulde man ikke ind paa en større Revision af Loven, og dette kalder jeg en større Revision. Det er jo, som ogsaa de tidligere Talere har peget paa, dog maaske noget tvivlsomt med disse Fradrag. Medens jeg ganske indrømmer, at det, naar man paa-lægger en Indkomstskat, er rimeligt og naturligt at indføre en Progression, fordi den større Indkomst har bedre Betingelser for at kunne svare Skat end den mindre, synes det mig, at disse Fradrag, naar de skal være stabile og vedvarende, mangler noget. Det betegner aldeles ikke nogen som helst Indkomst eller god Stilling, at man ejer en Ejendom. Den Mand, der ejer den lille Ejendom, kan være Millionær, og den, som ejer den store Ejendom, kan være omtrent fallit. Og man maa huske paa, at paa samme Maade forholder det sig med de Lejligheder, paa hvilke man nedsætter Lejeværdien. Man har tænkt, at det skulde komme Lejerne til gode, at Lejlighedernes Pris skulde falde paa Grund af denne Nedsættelse, men det er jo slet ikke Tilfældet. Lejlighedernes Pris retter sig jo væsentligst efter den Bebyggelse, som har fundet Sted, efter Forholdet mellem Tilbud og Efter-spørgsel, og jeg tror, man kan være enig om, at disse Fradrag paa Lejelejligheder betyder for selve Lejerne overordentlig lidt. Det forekommer mig derfor, at meget kunde tale for, at man lod de Bestemmelser om Fradrag, som findes i den nugældende Lov, blive staaende og, naar man kom til en virkelig Revision af Loven, betragtede dem som en Overgang og lidt efter lidt kom bort fra disse Fradrag, thi man kan, synes jeg, med Rette gøre gældende, at i saadanne Grundskatter og Skatter paa Ejendomme er det ikke rationelt at gøre Fradrag. Jeg skulde altsaa henstille til det kommende Udvalg, om man ikke gør bedst i at afvente en mulig Revision af hele Ejendomsskyldloven, inden man kommer ind paa hele det store Spørgsmaal om Fradraget.

Medens jeg i og for sig skal være